

Arrest

nr. 301 238 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn op 7 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine afkomstig uit het dorp Tarakhil in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Je bent geboren op (...) (Westerse kalender) en bent dus minderjarig. Je ging tot de achtste graad naar school en ging tevens een jaar naar de madrassa.

Je vader verkocht eerst groenten in Kabul en was nadien een drietal jaar werkzaam als chauffeur van parlamentslid generaal A. (...). Ongeveer een vijftal maanden voor de machtsovername door de taliban werd je vader door de taliban telefonisch bedreigd omwille van zijn werk als chauffeur. Hij werd aangemaand daarmee op te houden en zou het anders met zijn leven bekopen. Ongeveer een maand

later kreeg hij nog een keer zulke telefonische bedreiging. Drie maanden voor de machtsovername ontving hij een dreigbrief van de taliban en twee maanden later nog een. Hierin werd nogmaals aangegeven dat je vader zijn werk moest stoppen en hij anders gedood zou worden. Hij bleef zijn werk echter verderzetten tot aan de machtsovername, toen generaal A. (...) het land verliet. Dertien dagen na de machtsovername vond een feest voor de aanstaande verlovingsfeest van je zus plaats. De taliban kwam toen bij jullie thuis op zoek naar je vader. Er werd op dat moment muziek gespeeld, hetgeen hen niet zinde. Ze vernielden de muziekinstallatie en sloegen jou en de daar aanwezige vrouwen en vroegen waar je vader was. Je antwoordde hen dit niet te weten. Via een aanwezige op het feest werd je vader op de hoogte gebracht van hetgeen gebeurde. Hij was op dat moment immers wat verderop bij de mannen aan het feesten. Hierop vertrok je vader onmiddellijk naar Nangarhar. Jij en de rest van het gezin vervoegden hem kort erna bij je paternale tante in Nangarhar, waarna jullie twee dagen later allen samen uit Afghanistan vertrokken. Jullie reisden samen via Pakistan en Iran, maar raakten elkaar kwijt toen jullie probeerden in Turkije binnen te raken. Het lukte jou, maar de rest van je gezin werd gedeporteerd naar Afghanistan. Jij reisde daarna alleen verder via Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Duitsland en kwam in België aan op 17 januari 2022. Je verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op diezelfde datum. Hier in België heb je een oom S. T. (...) (CG (...); O.V. (...)) die in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend. Je vreest dat de taliban je nog steeds zou viseren omwille van het vroegere werk van je vader en het feit dat er muziek werd gespeeld tijdens het verlovingsfeest van je zus. Bovendien ben je hier in België gewoon zelf de vrijheid te hebben met wie je omgaat, hoe je je kleedt en dergelijke. In Afghanistan zou de taliban dit niet toestaan. Je voogd wijst erop dat je het psychisch moeilijk hebt en daarom een psycholoog zult consulteren.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je kopieën van volgende stukken voor: jouw taskara met de Franse vertaling ervan, de taskara van je paternale grootvader, de taskara van je moeder, de taskara's van je zussen, de taskara van je vader, het rijbewijs van je vader, de werkbadge van je vader, attesten van het werk van je vader, je vaccinatiekaart, vaccinatiekaarten van je broer en zussen, twee van je Afghaanse schoolattesten, je Belgisch schoolrapport, je inschrijving bij de sportclub, twee dreigbrieven van de taliban, foto's van je zus die een hartaandoening heeft, een door je oom ondertekend identiteitsbewijs, je infociche en een met je voogd opgestelde tijdslijn en stamboom.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Met betrekking tot jouw verklaringen omtrent de aanleiding van je vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Jij haalt aan dat je vader werkzaam was als chauffeur voor parlementslid generaal A. (...) en dat hij omwille hiervan bedreigd werd door de taliban en dat ook jij hierdoor te vrezen hebt.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Je haalt aan dat je vader als chauffeur voor dat parlementslid bleef werken tot aan de machtsovername. Hij zou nooit hebben overwogen deze activiteiten stop te zetten, ook niet in de vijf maanden waarin hij

door de taliban zou zijn bedreigd en aangemaand zijn werk neer te leggen (CGVS p. 22, 24). Hij zou samen met de rest van je gezin kort na jullie vertrek uit het land terug naar Afghanistan zijn gedeporteerd. Sindsdien zouden je vader en andere gezinsleden ondergedoken leven in Nangarhar. Hoe ze hun huur en de rest van hun levensonderhoud al ongeveer anderhalf jaar bekostigen, kun je echter niet zeggen. Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat je hierover al wel eens iets vernomen zou hebben. Ook over de plek in Nangarhar waar jouw familie heden zou verblijven, had je ondanks het feit dat je via Whatsapp met hen in contact staat geen idee (Verklaring DVZ punten 16-19). Je vader is degene die rechtstreeks bedreigd zou zijn geweest. Het feit dat hij er klaarblijkelijk al die tijd in is geslaagd onder de radar te blijven en dus geen verdere problemen meer ondervond met de taliban is zeer opvallend. Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw andere in Afghanistan verblijvende familieleden zouden worden vervolgd. Nergens haal je aan dat de leden van de taliban bij hen nog naar jou of je vader zouden zijn komen vragen (CGVS p.6-8, 11-12, 25-26). De ernst en geloofwaardigheid van jouw vrees voor vervolging, die mede het gevolg zou zijn van de problemen van je vader, wordt hierdoor dan ook sterk ondermijnd. Opmerkelijk is ook dat, hoewel je weet hebt van andere chauffeurs van het parlementslid waarvoor je vader werkte, je geen idee hebt hoe het nu met hen gesteld is. Je hebt hier bovendien zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.9, 26). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een de chauffeur van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft je eigen problemen overtuigen jouw verklaringen niet. Je hebt geen aanwijzingen als zou jij actueel gevisieerd worden door de taliban (CGVS p. 26). In geen van de dreig telefoons of dreigbrieven werd gealludeerd op een bedreiging aan jou of iemand anders van het gezin van je vader. Enkel hijzelf werd met de dood bedreigd, zo stelt u. Jijzelf zou slechts één keer met leden van de taliban in aanraking zijn gekomen toen ze tijdens het verlofingsfeest van je zus op zoek kwamen naar je vader. Er speelde toen muziek, waarop de muziekinstallatie door hen werd vernield en jij werd geslagen, net als de andere aanwezigen, toen ze je vroegen waar je vader was en jij antwoordde dit niet te weten (CGVS p. 19-20, 24). Verder gebeurde er niets (CGVS p. 25-26). Je haalt zelf ook meermaals aan niet te begrijpen waarom ze jou zouden moeten hebben, terwijl ze in feite problemen hadden met je vader (CGVS p. 20, 21).

Je legt daarenboven geen overtuigende bewijsstukken neer om aan te tonen dat jij bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. In dit verband leg je immers enkel twee dreigbrieven van de taliban neer. Hierin wordt, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, een bedreiging geuit aan je vader. Bevreemdend is tevens dat je niet weet of er al dan niet afzenders in de brieven worden vermeld. Je hebt hem nochtans gelezen, zo verklaar je (CGVS p. 17-18). Uit de vertaling die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de brieven wel degelijk werden ondertekend, door twee verschillende personen. Desondanks slaag jij er niet in specifieke namen te geven van talibanleden die jullie bedreigden, noch van talibanleiders (CGVS p. 23). Dat je hiervan niet op de hoogte bent, getuigt van een desinteresse die moeilijk in overeenstemming valt te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in jouw hoofde. Indien het hier om authentieke stukken zou gaan, zou kunnen aangenomen worden dat je hiervan beter op de hoogte zou zijn. Ook dient hierbij verwezen te worden naar de informatie over corruptie bij officiële Afghaanse documenten. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Verder verwijst je nog naar video's in verband met de wreedheden die de taliban uitvoerden. Deze beeldfragmenten werden tot op heden echter niet aan het CGVS bezorgd. Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat ze geen betrekking hebben op jouw persoonlijke situatie. (CGVS p. 25).

Het feit dat je verschillende andere Europese landen passeerde, zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van je vrees van vervolging eens te meer (CGVS p.28).

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan je verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, 539). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted kil/ings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, 5 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, g 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 5 75 en 5 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en

bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, g 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic

indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven',

wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering

of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan zowel naar school als naar de madrasa te zijn geweest en nog steeds contact te onderhouden met jouw familie (CGVS p.6, 8, 12-13). Je verklaart hier in België meer vrijheid te hebben en vreest bij terugkeer problemen te kunnen ondervinden als de taliban bijvoorbeeld te weten zouden komen dat je hier in België omgaat met meisjes. Hoe ze dit te weten zouden kunnen komen, kun je echter niet zeggen. Bovendien weet je ook niet precies wat ze met jou zouden doen (CGVS p. 28-30). Je ging in Afghanistan naar de moskee en identificeert jezelf momenteel nog steeds als soenniet en verklaart je religie hier op dezelfde manier te beleven als in je thuisland (CGVS p.4-5). Bovendien ga je hier in België ook nog steeds met andere Afghanen om (CGVS p. 13, 19). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Je taskara met de Franse vertaling ervan, de taskara van je paternale grootvader, de taskara van je moeder, de taskara's van je zussen, de taskara van je vader, het rijbewijs van je vader, je vaccinatiekaart, vaccinatiekaarten van je broer en zussen, twee van je Afgaanse schoolattesten, een door je oom ondertekend identiteitsbewijs, je infociche en een met je voogd opgestelde tijdslijn en stamboom, vormen enkel een indicatie met betrekking tot de identiteit van jou en je gezinsleden, dewelke hier niet ter discussie staan. Je legt verder ook de werkbadge en enkele werkattesten van je vader voor. Deze vormen een indicatie voor zijn werkzaamheden, maar hiermee wordt nog niet aangetoond dat hij of jijzelf een vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren. Documenten kunnen trouwens louter een geloofwaardig asielaanvraag ondersteunen. Op zichzelf kunnen zij geen ongeloofwaardige asielmotieven herstellen. Je Belgisch schoolrapport en je inschrijving bij de sportclub bevestigen enkel je activiteiten hier in België. Je toont hiermee niet aan een vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. De foto's van je zus die een hartaandoening heeft, hebben tevens geen uitstaans met jouw asielmotieven. Je haalt op een gegeven moment aan concentratieproblemen te hebben en ook je advocaat en voogd halen aan dat je psychologisch kwetsbaar bent (CGVS p. 14, 32). Je hebt echter geen enkel medisch

attest neergelegd dat dit zou aantonen. Uit je persoonlijk onderhoud blijkt bovendien helemaal niet dat je niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Er werd je wel duidelijk te kennen gegeven dat je steeds om een pauze kon vragen indien je daartoe de behoefte voelde. Het feit dat je oom S. T. (...) (CG (...); O.V. (...)) in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, heeft geen doorslaggevende invloed op de inschatting van jouw vrees voor vervolging. Elk verzoek om internationale bescherming dient hoe dan ook individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Bovendien werd zijn subsidiaire beschermingsstatus reeds in 2019 ingetrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 VN-Antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, meer bepaald “*de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten*”.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 VN-Antifolterverdrag en de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Verder duidt de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

Verzoekende partij laat evenwel geheel na concreet aan te tonen dat en op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die hierop een ander licht werpen.

Daar waar verzoekende partij op algemene wijze betoogt dat verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met haar jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat zij evenwel geenszins aantoonbaar of aannemelijk maakt dat, waar of waarom door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met haar leeftijd bij de beoordeling van haar verklaringen en haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin kan zij hiermee volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden beslissing.

De Raad onderstreept hierbij dat, in tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Tevens mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren naar hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoekende partij om, middels een eenvoudige verwijzing naar haar leeftijd, voor te houden dat van haar over de problemen die de kern uitmaken van haar asielrelaas en over de motieven ten grondslag van haar verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. De door verzoekende partij aangehaalde problemen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, van determinerende invloed waren op haar verdere leven en ten grondslag zouden liggen van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, ook wanneer rekening gehouden wordt met haar leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden haar interesse weg te dragen, zodat haar jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van haar wel degelijk mocht worden verwacht dat zij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

In zoverre verzoekende partij daarnaast op algemene wijze verwijst naar de Afghaanse socio-culturele context, de omwentelingen in het land en naar haar *“maandenlange traject van Afghanistan naar België”*, meent de Raad dat zij hiermee niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing en/of om aan te tonen of aannemelijk te maken dat deze elementen in haar hoofde een bijzondere procedurele nood zouden hebben uitgemaakt of zouden uitmaken. In het bijzonder toont zij op generlei wijze aan dat of op welke wijze deze elementen tot gevolg zouden hebben (gehad)

dat zij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoekende partij toont ook niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de vermeende, voormelde factoren van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat zij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Zij het overigens opgemerkt dat verzoekende partij van dit alles niet de minste melding maakte in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ. Integendeel gaf zij daar uitdrukkelijk en duidelijk aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die haar zouden kunnen hinderen bij het vertellen van haar relaas en bij haar deelname aan de procedure internationale bescherming (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Tijdens haar persoonlijk onderhoud maakte verzoekende partij gewag van concentratieproblemen en haalden ook haar advocaat en voogd aan dat ze psychologisch kwetsbaar is (notities CGVS, p. 14 en 32), doch formuleerden noch verzoekende partij noch haar advocaat en voogd enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en haalden geen van hen aan dat van verzoekende partij in dit kader, al dan niet omwille van de voormelde factoren, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht inzake de kernaspecten van haar relaas. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de 'verklaring DVZ', de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, genoegzaam dat al deze onderhoudsopnames op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofdzaak van verzoekende partij worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekende partij tijdens de onderhoudsopnames in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren.

Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest of mocht worden geacht om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Per aanvullende nota d.d. 17 januari 2024 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 14) legt verzoekende partij nog twee attesten neer omtrent haar consultaties bij de psycholoog (zie bijlagen 1 en 2). Deze attesten doen evenwel geen afbreuk aan voorgaande bevindingen, nu deze louter bevestigen dat verzoekende partij op respectievelijk 5 januari 2023 en 12 april 2023 een psycholoog heeft geconsulteerd, doch geen enkele informatie bevatten over de reden van deze consultaties. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij, in zoverre zij zulks voorhoudt, omwille van psychische problemen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verzoekende partij toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.5. Wat betreft voorts de kritiek van verzoekende partij op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, benadrukt de Raad dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.6. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet

op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Blijkens haar verklaringen vreest verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban wegens het vroegere werk van haar vader (notities CGVS, p. 19-20).

2.2.8. De Raad duidt er in dit verband vooreerst op dat uit de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Immers blijkt uit de voorliggende informatie dat de meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hun functie opnieuw opgenomen hebben in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen en de zichtbaarheid van de functie. Verder kunnen ook familieleden van personen met bepaalde profielen te maken krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat verzoekende partij een familielid is van een chauffeur van een medewerker van de voormalige overheid volstaat *an sich* dan ook niet om in haar hoofde gewag te kunnen maken van een nood aan internationale bescherming, doch verzoekende partij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op wat volgt, manifest in gebreke blijft.

Immers dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze motiveert dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die haar vader (en de rest van de familie) zou kennen met de taliban wegens zijn werk en dat ook de verklaringen van verzoekende partij over haar eigen problemen niet overtuigen. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat:

(i) wat betreft de verklaring van verzoekende partij dat haar vader samen met de rest van haar gezin kort na hun vertrek uit het land terug naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd en sindsdien samen met de andere gezinsleden ondergedoken zou leven in Nangarhar, (a) verzoekende partij niet kan zeggen hoe ze hun huur en de rest van hun levensonderhoud al ongeveer anderhalf jaar bekostigen, (b) zij geen idee heeft over de plek in Nangarhar waar haar familie heden zou verblijven, en (c) het zeer opvallend is dat haar vader er klaarblijkelijk al die tijd in geslaagd is onder de radar te blijven en dus geen verdere problemen meer ondervond met de taliban;

(ii) nergens uit blijkt dat haar andere in Afghanistan verblijvende familieleden zouden worden vervolgd en/of dat de taliban bij hen nog naar haar of haar vader zouden zijn komen vragen;

(iii) verzoekende partij geen idee heeft van hoe het gesteld is met de andere chauffeurs van het parlamentslid waarvoor haar vader werkte en hiernaar zelfs niet geïnformeerd heeft;

(iv) zij geen aanwijzingen heeft als zou zij actueel geïnterviewd worden door de taliban, nu (a) in geen van de dreigtelefoons of dreigbrieven werd gealludeerd op een bedreiging aan haar of iemand anders van het gezin van haar vader en zij verklaarde dat enkel haar vader zelf met de dood werd bedreigd en (b) zijzelf slechts één keer met leden van de taliban in aanraking zou zijn gekomen toen de taliban tijdens het

verlovingsfeest van haar zus kwamen zoeken naar haar vader, waarbij de talibanleden de muziekinstallatie vernielden en verzoekende partij sloegen, net als de andere aanwezigen, toen ze haar vroegen waar haar vader was en zij antwoordde dit niet te weten, doch er verder niets gebeurde;

(v) zij geen overtuigende bewijsstukken neerlegt om aan te tonen dat zij bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren, nu zij in dit verband enkel twee dreigbrieven van de taliban neerlegt waaromtrent moet worden opgemerkt dat (a) hierin enkel een bedreiging aan haar vader wordt geuit, (b) verzoekende partij niet weet of er al dan niet afzenders in de brieven worden vermeld en er niet van op de hoogte is dat de brieven wel degelijk werden ondertekend, door twee verschillende personen, hetgeen getuigt van een desinteresse die moeilijk in overeenstemming valt te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde en (c) de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder relatief is gelet op de beschikbare informatie over corruptie bij officiële Afghaanse documenten en het gegeven dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële stukken'; en,

(vi) het feit dat verzoekende partij verschillende andere Europese landen passeerde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees van vervolging eens te meer relativeert.

Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich er in dit kader immers grotendeels toe op algemene wijze te verwijzen naar haar jeugdige leeftijd, de socio-culturele context in Afghanistan, de grote omwentelingen in het land, haar reistraject en "*de mogelijkheid dat verzoeker psychologisch erg kwetsbaar is*". Gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande (zie punt 2.2.4.) kunnen deze elementen echter geenszins een verklaring bieden voor of afbreuk doen aan de voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. De Raad onderstreept dat indien verzoekende partij daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd wordt door de taliban en daarom Afghanistan is ontvlucht, van haar in alle redelijkheid mag worden verwacht dat zij zich via haar familie, waarmee zij nog contact heeft (zie notities CGVS, p. 8), terdege zou informeren over de huidige situatie waarin haar familie zich thans bevindt alsook de eventuele problemen die de collega-chauffeurs van haar vader zouden ondervinden, en dat zij tevens interesse zou tonen in de inhoud van de dreigbrieven die zij neerlegt ter staving van de door haar voorgehouden vrees. De vaststelling dat zij hieromtrent echter gebrekkige verklaringen aflegt en niet blijkt geïnformeerd te zijn, doet wel degelijk ernstig afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van haar bewering persoonlijk gevisieerd te worden door de taliban.

Inzake de wijze waarop haar ondergedoken familie in Afghanistan in hun levensonderhoud voorziet, licht verzoekende partij in haar verzoekschrift toe dat zij soms geld overmaakt aan haar familie en dat haar familie ook de oogst krijgt van hun stuk land dat bewerkt wordt door ene M. R.. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met deze *post-factum* verklaring geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud niet op de hoogte bleek te zijn van hoe haar familieleden die ondergedoken zouden leven in Nangarhar in hun levensonderhoud voorzagen, terwijl zij nochtans met hen contact zou hebben. Hoewel zij thans beweert op 9 januari, 8 februari en april 2023 geld te hebben overgeschreven naar haar familie in Afghanistan, maakte zij van het feit dat zij soms geld overschreef naar haar familie geen enkel gewag toen aan haar tijdens haar persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023 gevraagd werd hoe haar familie in Afghanistan kon voorzien in hun levensonderhoud terwijl zij ondergedoken leefden. Zij verklaarde daarentegen er "*geen idee*" van te hebben hoe haar familie voorzag in hun levensonderhoud (notities CGVS, p. 8). De bij het verzoekschrift gevoegde rekeninguittreksels (zie bijlage 3) zijn voorts niet van aard aan te tonen dat zij geld overmaakt aan haar familie, nu hieruit louter overschrijvingen blijken tussen twee (Belgische) rekeningen die beide op naam van verzoekende partij staan.

Daar waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij niet kan volstaan met een algemene verwijzing naar de corruptie in Afghanistan om specifieke stukken van hun bewijskracht te ontdoen en van mening lijkt te zijn dat verwerende partij dient te onderzoeken of de voorgelegde stukken al dan niet vervalst zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er in haar betoog ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde stukken slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* wijst de commissaris-generaal er terecht op dat aan de dreigbrieven geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de beschikbare informatie over corruptie bij officiële Afghaanse documenten en het gegeven dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële stukken'. Zij het bovendien nog opgemerkt dat aan

voorgelegde documenten hoe dan ook slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*.

Wat betreft nog de informatie die verzoekende partij bijbrengt omtrent het parlementslid waarvoor haar vader chauffeur was (zie bijlage 4 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad nog dat het werk van haar vader als chauffeur voor deze persoon *an sich* niet betwist wordt, noch wordt betwist dat dit parlementslid een belangrijk figuur was onder het vorige regime. Deze elementen worden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, evenmin betwist in de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds bemerkt, kan een loutere verwijzing naar het profiel van haar vader als chauffeur van een medewerker van de voormalige overheid niet volstaan om in haar hoofde gewag te maken van een nood aan internationale bescherming, doch zij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op bovenstaande pertinente bevindingen, blijft zij desbetreffend echter in gebreke.

Vervolgens duidt verzoekende partij er nog op dat zij omtrent haar vader tevens aangaf dat hij ook “voor een zekere S. U. (...)” werkte, die “*maatschappelijk activist in het dorp*” was en zijn vader had aangesteld als plaatsvervanger, doch dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. De Raad bemerkt evenwel dat noch uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud noch uit haar verweer in het verzoekschrift blijkt dat haar vader omwille hiervan enig probleem heeft ondervonden. Verzoekende partij verklaarde immers duidelijk dat het omwille van zijn job als chauffeur voor een voormalig parlementslid was dat haar vader door de taliban bedreigd werd (notities CGVS, p. 17 en 19-20). Dat haar vader ook bedreigd werd wegens het feit dat hij in opdracht van deze S. U. zorgde voor bouwprojecten om de infrastructuur van het dorp te verbeteren (notities CGVS, p. 10), blijkt nergens uit, laat staan dat verzoekende partij zou aantonen omwille hiervan persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden geveiseerd.

Daarnaast tracht verzoekende partij het feit dat zij verschillende andere Europese landen passeerde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen nog te vergoelijken met de uitleg dat haar oom S. in België verblijft, doch de Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partij ervoor opteerde om verder te reizen tot in België louter omdat haar oom hier verblijft in plaats van zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen van zodra zij zich op Europese bodem bevond, wel degelijk bevestigt dat zij geen werkelijke nood aan internationale bescherming heeft.

2.2.9. Omtrent de overige door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten), treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgende motivering, die verzoekende partij niet *in concreto* weerlegt of ontkracht: “*De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Je taskara met de Franse vertaling ervan, de taskara van je paternale grootvader, de taskara van je moeder, de taskara's van je zussen, de taskara van je vader, het rijbewijs van je vader, je vaccinatiekaart, vaccinatiekaarten van je broer en zussen, twee van je Afghaanse schoolattesten, een door je oom ondertekend identiteitsbewijs, je infofiche en een met je voogd opgestelde tijdslijn en stamboom, vormen enkel een indicatie met betrekking tot de identiteit van jou en je gezinsleden, dewelke hier niet ter discussie staan. Je legt verder ook de werkbadge en enkele werkattesten van je vader voor. Deze vormen een indicatie voor zijn werkzaamheden, maar hiermee wordt nog niet aangetoond dat hij of jijzelf een vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren. Documenten kunnen trouwens louter een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Op zichzelf kunnen zij geen ongeloofwaardige asielmotieven herstellen. Je Belgisch schoolrapport en je inschrijving bij de sportclub bevestigen enkel je activiteiten hier in België. Je toont hiermee niet aan een vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. De foto's van je zus die een hartaandoening heeft, hebben tevens geen uitstaans met jouw asielmotieven.*”

2.2.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.11. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging wegens haar verwestering. Ter staving van dit risico voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift e-mailverkeer tussen haar advocaat en T. Ruttig van *Afghanistan Analysts Network* (bijlage 5).

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij vergenoegt zich er in dit kader in wezen toe te verwijzen naar haar jeugdige leeftijd, haar verblijf gedurende enige tijd in Europa en algemene landeninformatie. Uit de door haar aangehaalde landeninformatie kan, in tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, echter niet worden afgeleid dat er in hoofde van eenieder die aangeeft minderjarig te zijn en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partij laat daarenboven na om de door haar aangehaalde landeninformatie ook maar enigszins *in concreto* te betrekken op haar eigen persoon en situatie. Zij toont op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate haar verblijf in Europa als minderjarige haar zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat of waarom het voor haar persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door haar familie met wie zij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in haar land en regio van herkomst. Aldus toont verzoekende partij hoegenaamd niet *in concreto* aan dat zij ten gevolge van haar verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoekende partij geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

De Raad onderstreept hierbij dat verzoekende partij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij er tot de 8^e graad naar school ging alsook een jaar naar de madrassa ging (notities CGVS, p. 13). Voorts gaf zij aan dat zij in Afghanistan naar de moskee ging, identificeert zij zich nog steeds als soenniet en verklaart zij haar religie hier op dezelfde manier te beleven als in haar thuisland (notities CGVS, p. 4-5; verklaring DVZ, vraag 9). Tevens gaf zij aan hier in België nog steeds met andere Afghanen om te gaan (notities CGVS, p. 13 en 19). Ook verklaarde zij nog contact te hebben met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 8) en bedient zij zich nog steeds van een tolk Pashtou. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan kort na de machtsovername in augustus 2021 verliet en ondertussen ongeveer twee jaar (sinds januari 2022) in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte stukken omtrent haar verblijf in België (zie rechtsplegingsdossier, stuk 14) zijn niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande

bevindingen. Ter staving van haar integratie in België legt verzoekende partij verschillende foto's inzake haar deelname aan activiteiten in België ter ere van de Nationale feestdag (bijlage 3), een OKAN-rapport (bijlage 4), een attest van haar deelname aan het Brussels inburgeringsprogramma 'Masir Avenir' (bijlage 6), een foto waarop zij met voormeld attest en twee andere personen poseert (bijlage 5), een schoolattest (bijlage 7), een rapport opgesteld door haar voogd (bijlage 8), een verklaring van CLW Trajectbegeleiding (bijlage 9), een getuigenis van een medewerker van haar opvangcentrum (bijlage 10), een getuigenis van de gids van een natuurwandeling waaraan zij deelnam (bijlage 11), een observatieverslag van Fedasil (bijlage 12), een getuigenis van een leerkracht (bijlage 13) en een attest van regelmatige lesbijwoning in het onthaaljaar (bijlage 14) neer. De Raad stelt evenwel vast dat deze bijgebrachte stukken hoogstens aantonen dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren alsook werkbereid, sociaal en behulpzaam is, doch *an sich* niet aantonen dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Overigens zou verzoekende partij blijkens het rapport van haar voogd tijdens de weekends verblijven bij haar Afgaanse neef S. die zich eveneens in België bevindt (zie bijlage 8). Dat verzoekende partij geheel vervreemd zou zijn van (de waarden en normen van) haar land van herkomst, kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haar hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen en dat zij daardoor dermate negatief zou worden bejegend dat er gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming).

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij *checkpoints*, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij in het algemeen wijst op de vrees voor controle van haar smartphone en/of haar socialemedia-account(s) aan een checkpoint, bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet concreet aantoont dat de inhoud van haar smartphone en/of socialemedia-account(s) van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud hierop te wissen.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar algemene informatie omtrent het schrikbewind van de taliban, duidt de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou

kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.12. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest *“M'bodj”* over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaal-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M'bodj”* in

casu naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 111).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43; EUAA, “Afghanistan. Country Focus”, december 2023, p. 17-28). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.13. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.2.14. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden,

zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet nog benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 15 maart 2023 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of

(aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 15 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT